

SOSIALURIN

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRØÐRALAG

Nr. 101

FRIGGJADAGIN
23. DESEMBER 1966

39. ARG.

Jólaaftan

Og hon átti Son sín, hin fyrsta fodd, og hon sveip aði hann og legði hann í eina krubbu, tí ikki var rúm fyrri teimum í tilhaldshúsinum. —

Luk. 2,7.

Tað er jólaaftan í kvöld, »tað er jólaaftan«, rópa börnini so fegin, meðan tey hugsa um alt tað vakra, tey skulu fáa at siggja á jolum, og alt tað góða, tey skulu fáa í jólagávu. Ja hvat kunnu tey ikki gleða seg og strála — eydnuriku barnaandliti.

Eisini vit vaksnu gleðast og syngja um ta stóru gávu, sum Gud gav okkum. Men, er honum pláss til bógvið, tí háborna jólagesti, og biðja vit Harran um at rudda alla óreinsku, alt

hugmód burtur og verma tey koldu hjørtu við síni náðisól, so at hann kann halda til har við friði sínum. Er rúm í tínum hjarta fyrri Jesusi? Er hann tær kærari enn alt annað. Vinur, hetta er avgerandi fyrri lagnu tína ævigu, um tú vilt taka ímóti Jesusi ella ikki.

Tað var ikki rúm fyrri honum í tilhaldshúsinum! — og tað er ikki rúm fyrri honum í flestum heimum. Fyrri nær sagt øllum øðrum er rúm, bert ikki fyrri Jesusi og orðum hansara.

Hann bankar uppá og sigur okkum: »Um onkur hoyrir rodd mína og opnar dyrnar, tá skal eg fara inn til hansara og eta náttúrað saman við honum og hann við mær.« — O, lat okkum bjóða honum inn og biðja hann hvønn dag vera gestur okkara. Tá vil jólagleðin og jólasangurin aldri tagna, tí vit finga jól í hjørtunum.

»Men Jesus, hvussu ber tað til, so fáur getur geva vil tí hjartans kærleika hjá tær, teg dró frá hinli okkum næra«

P.S.

Fokker Friendship
turbojet
frá

ICELANDAIR

Keypmannahavn	4 tím.
Bergen	2 „
Reykjavík	2 „

FLØGELAG FØROYA

tlf. 3200 Tórshavn
tlf. 55 Sørvág

Vagn Bro, ein av teim kendu donsku politikarum, doyði í gjár, 72 ára gamal. Hann sat á tingi frá 1920 til 1964.

Jól – og samtak

Tá vit skulu halda jól, kann tað vera so mangt, sum kemur okkum í huga; tað vil so vera, heldur meira enn til tað vanliga. Men vit kunna so eisini hugsa nærri um, hvat sanna orsøkin er til tað ymiska, tikið verður við til jólíni.

Tað kann bæði vera siðurin, sum vindur meira og meira uppá seg, og tað kann eisini vera tað, sum jólíni sjálvi innibera. Tí vit mugu hava loyvi at siga, at jól er kærleikans hátíð fram um allar aðrar, og koma vit burtur frá sjálvum innihaldinum í hesi hátíð, so er ikki so væl vorðið. Ja, er tað ikki so, vit siggja tað sum tað er, ein og hvør vil gera sitt at royna at gleða onkran. Tað er eins og vit tá royna at taka okkum saman um at fáa nakað í lag sum á sín hátt kann økja um tann menni-

skjaliga ella fólkaliga felagsskapin — til gleði fyrri onnur — og er tað ikki tað, og á rottum grundarlagi, so er tað betri ógjort. Og jólíni, tað er satt, tey eru og eiga at vera ein gleðins hátíð — í einum góðum felagsskapsanda.

Hetta lyndið, til at taka saman hendur í jólahátíðini meira enn annars, tað er bara gott, men so skuldi tað eisini kunna hildið nakað útum jólíni. Ja tað er í grundini einki sum tey, ið skuldu givið okkum orsøk til góð handtøk, sum vit kanska á ein og annan hátt vildu fingið fram. Tí um tey bert skuldu verið ein hátíð fyrri ymiskum stáki, so eru tey litið verd í so máta, og verður tað bert til jólastemning, so er tað eins litið komið burtur úr.

Vit kundu tikið okkum saman

um góð endamál, so tann felagsrørsla, sum býr í teim flestu, hetta hevur altið verið — og ongatið meira enn í dag! — kundi vunnið fram til góð endamál. Kanska er tað als ikki rætt at seta óvnögv í samband við jólíni, og soleiðis misbrúka tey, tað má eisini skil vera á. Men tankin er kanska á leið.

Tey sum kenna eitt sindur til, hvat rørist í fólkalivinum, vita, at tað er einki heldur enn tað, menniskjuni leita fram ímóti, góðum samarbeiði, Einki er vissari enn tað. Lurta vit eftir, hvat skaldini siga okkum, so eru tað hesir tónarnir, vit hoyra, tí teir siga okkum ofta, hvat býr í tíðini, tað er satt. Og í musikkinum, sanginum, hoyra vit eisini nógv av somu tónum. Vit hoyra grátin í tíðini, tað er ikki ósatt, men sum vera man, ikki bert tað.

(Framhald á 7. síðu)

SKIPBROTIN

Eg var hildin uppat at vera barn, og gerandisdagurin var komin til mín. Vit vóru so fáment har heima á oynni, at útráin tók meg. So fór eg heiman, út í ta víðu verð at valtra.

Búði leingi í avbygdum burtur í fremmandum landi. Búði eisini í stórbýum, men helt at tað var heldur ikki har, eg vildi seta meg niður. So sigldi eg á teimum stóru hövunaum, eystur og vestur, suður og norð; men ongantið fann eg tað stað, har eg vildi verða burturav.

Nógv ár gingu. Nú hendi tað, at í einum ódnarveðri brotnaði skipið undan okkum — av um tvoran. Vit vórðu nakrir verðandi á framendanum. Afturendin var burtur, tá ið morgunin kom — kanska sokkin.

Vit róku fyrri fók og feigð. Tíðin varð long. Neyðin óktist — grá, kleimin, óendalig. Baldust í kuldann umborð, svangir, niður fyrri kommir. Reka vit framvið landi, mánna vit okkum upp at brenna víta, so leingi nakað var at brenna við. Men óveðrið helt á, sýnið var ringt, og onga hjálp vit finga. Kanska var hetta óbygt land, hvat vistu vit! Sum tíðin leið, sukku vit longur og longur niður í yrkisloysi, søtu og hingu fyrirlagstir av yrkisloysi — mintust, droymdu dolskar dreymar, og tað gyklaðist fyrri eygunum.

Flokkurin minkaði so liðandi. Onkur fór av sjúku, aðrir ráddu sær ikki og smoygdu seg loyniliga út um lunningina; men teir flestu lupu fyrri borð, tá ið vit róku framvið landi, lótu seg í flotvest, lupu í havið og royndu at svimja inn. Onkur bjargaði kanska livinum, men nógvir mundu fara — róku av leið, boðið ov langt ella komu undir forberg, bóru kjølin á baki.

Eg aftraði meg leingi. Men so eitt kvöldið kendi eg strondina, vit komu framvið; tað var mín litla fæðing. Tá kom heimlongsulin sum ein súgvandi svongd, visti mær

ikkí afturhald. Bant flotvestin og leyp, svam fyrri livinum og kom inn á eina litla mól, beint aðrenn streymurin tók meg norður um endan. Her var gangandi upp, og eg striddi meg til bygdar.

Tá ið eg kom fram var fólk lagst. Foreldrini vóru deyð meðan eg var burtur, tað mintist eg, men fór kortini á tær gomlu dyrnar. Læt upp. Nú var eg heima. Men tá vóru kreftirnar uppi — bólaði inn um gáttina og visti ikki meir.

Tá ið eg vaknaði aftur, vóru míni uttanum meg, ovfarin, bangin. Logið at finna meg vitleysan á gólvinum í nátt — sjódrigin, berfettur og flotvest um miðjuna, undarlig afturkoma aftaná so nógv ár burtur. Tey høvdu fingið meg í turt og til songar. Vóru tilreiðar við mati, konjak, kaffi, finga eitt sindur niðuri meg. Kvaklaðist so mikið við, at eg kundi siga hvussu vorðið var. Bar neyðsendaboð frá skipinum, sum rak við neyðstøddum monnum umborð, bað ringja til teir ráðandi at skikka hjálpi.

Men tað bar ikki til, telefonin var farin í óveðrinum, kaðalin ivaleyst slitnaður og gjordist ikki aftur í breði.

»Fáið bát beinan vegin,« bað eg, »vælsignaði hjálpið, menn innistongdir umborð undarligir í hovdinum, kanska eingin er at hjálpa teimum um skipið strandar...«

Dánjal rivir klæðini uppá seg og loypur oman á Klett. Nei, nei, hann kemur aftur og sigur, at veðr ið er verri enn so, »men í bating, so tá ið dagurin kemur, kundi Várharra gjørt, tað var farandi.« Nú skuldi eg bara sova í frið.

Tað gjørdi eg. Droymdi meg burtur — svam, baldist í briminum, kellið innir fylgdust við mær niðanfrá, studdu meg, prátingar-samir, kátir, bliðmeltir, dansaði við teimum uppi á vøllinum. Pápin kom oman liðina. Stav í hondini, gekk fyrri mær niðan eftir — tí sjálvar týmdi eg ikki at hyggja

hvussu eg gekk, vildi sova, bara sova, og hann hugdi fyrri meg. Og so, ja...

Tá ið eg vaknaði aftur var liðið langt út á morgunin. Hoyrði fólk í køkinum. Fór fram í vindeygad og hugdi út. Skaddan á jørð, gylt av vindi enn, illveður! Fór aftur í seingina.

Tey hugdu inn til mín. Fingur meg aftur at eta eitt sindur, ikki (Framhald á 7. síðu)

Gleðilig jól og Gott nýggjár

ynskir SOSIALURIN viðskifta-fólki sínum, lesarum sum lýsarum,

Hetta verður síðsta blaðið í ár.

Nýársaftan fyllir Palle Justinussen, Palle hjá Liður, 70 ár.

Væl kendur Havnarmaður sum Palli er, verða tey mong, sum gamlaársaftan fara at heilsa hesum garpi. Tí valla hevur maður, meira enn hann stríðst, tað tíð tað var, bæði á sjógv og landi. Hann er iðin har hann er, og hóast tað lagði seg so hjá honum, at hann fyrri nokrum árum síðan mátti sleppa sleggi, so er hann hin sami at koma á tal við, altið til dystin fús-ur.

Gleðilig jól!

Egna og Føroya Javnaðarflokks vegna

P. M. Dam

Tú ynskja viðskiftafólki okkara
eini góð jól og eitt eydnuríkt nýggjár.

fr. Restorff